

FÖLDINDULÁS ELŐTT

SCHMIDT MÁRIA

A 19. század közepén Petőfi Sándor röviden és tömören összefoglalta, mi az, amiben mi, magyarok mindannyian egyetértünk. Abban, hogy szabadság és szerelem nélkül lehet ugyan élni, de nem érdemes. *Szabadság, szerelem* című, Pesten, 1847. január elsejére datált költeménye így szól:

Szabadság, szerelem!
E kettő kell nekem.
Szerelmemért föláldozom
Az életet,
Szabadságért föláldozom
Szerelmemet.

Amikor a magyar embereket gúzsba kötő szabadsághiányos 20. század végén kiszabadítottuk magunkat a szovjet megszállás alól, hogy befejezzük végre a terrorral ránk kényszerített kommunista emberkísérletet, független és szabad országgént léptünk át az új, 21. századba. Szabadok lettünk, szabadon gyakorolhattuk a vallásunkat, megszűnt a cenzúra, szabadon írhattunk, beszélhettünk, szabadon gyülekezhettünk, politizálhattunk, utazhattunk. Csúcs volt. Lubikoltunk benne. A szabadság számunkra, akik hosszú időn keresztül nélkülözni kényszerültünk, becses kincs, amit óvunk, védünk, amire büszkék vagyunk. Jogos megelégedettséggel tölt el bennünket, hogy a mai napig sértetlenül megőriztük, és eltökéltek vagyunk abban, hogy ezután sem engedünk belőle.

MUMIFIKÁLÓDOTT SZABADSÁG

Európa nyugati fele velünk ellentétben nem szolgaságban és az ezzel járó szabadsághiányos állapotban töltötte a múlt század második felét. Következésképpen a szabadságot adottságnak tekinti, és ezért nem vigyáz rá. A nyugati polgárok mostanában kezdik csak kapiskálni, hogy szabadságjogaikat egyre szűkebbre szabják, és már nem mondhatnak, írhatnak azt, amit akarnak, mert a politikailag korrekt, sőt *megwoke*-ult kaloda, amibe bekényszerítik őket, ellehetetleníti véleményeik szabad kifejtését. Tetézi a bajt, hogy a fősodortól eltérőknek esetenként súlyos retorziókkal kell számolniuk.

A 20. század végén összeomló szovjet birodalom törmeléke nemcsak a kommunizmust, de Nyugat-Európát is maga alá temette. Azt a Nyugat-Európát, amit az USA védernyője védett a kommunizmustól, így ők a vasfüggöny mögött töltött időszakot egyfajta Aranykorként élték meg. Erőfeszítés és felelősségvállalás nélkül élték azokat az évtizedeket, míg mi a túlélésért, a megmaradásért

Nemzeti látószög – Légvédelmi megfigyelő a győri Püspökvár tornyában, 1944
(Fortepan / id. Konok Tamás)

nyugati zombi marxizmus

küzdöttünk. Ők elkényelmesedtek és elpuhultak, mi ellenállóbbakká váltunk. Számunkra ugyanis a szovjet megszállás évtizedei a hatalommal és a környékkel való folyamatos birkózást, az iparkodás, a kiülés és a kemény küzdelmek időszakát jelentette. Európa két fele nem is léphetett volna eltérőbb tapasztalatokkal át a 21. századba. A kommunista tömb széthullása térségünk számára igazolás és siker és mindenekelőtt nemzeti újjászületés volt. A Nyugat a győzelmét ünnepelte, és abba a tévképzetbe ringatta magát, hogy ő győzte le a Szovjetuniót. Ők a győztesek, értelemszerűen velünk, veszteséssel ellentétben, ezért nincsenek változtatási kényszerben.

A nyugat-európaiak identitása akkor már kizárólag azon a fikción nyugodott, hogy ők a történelem jó: a szabadság, az emberi jogok, a környezet- és kisebbségvédelem oldalán állnak. Az antikommunista jelzőt is kisajátították, pedig végig megtúrték, sőt szalonképesnek tekintették kommunista és szocialista pártjaikat.

A berlini fal nélkül ellenség és feladat nélkül maradtak. Új küldetésre volt szükségük, hogy továbbra is a történelem jó, vagyis haladó oldalán maradhassanak. Annál is inkább, mert addigra nemzeti öntudataikat szinte teljesen leépítették, európaivá, progresszívvé és zölddé változtak. Ennek a váltásnak az érdekében minden közös hagyományt, értéket elutasítottak. Addig dekonstruálták a világukat, míg végül a biológiai nemek szabad felcserélhetőségén keresztül a teljes nihilig jutottak. Nem tudják, kik ők, és mi dolguk a világban.

A szovjet modell semmibe hullása megfosztotta a lelkesen drukkoló nyugati balos eliteket jövőképektől, ami tanácstalanná tette őket, és még jobban elmélyítette az identitásválságukat. Kénytelenek voltak pótmegoldásokhoz folyamodni. Szorult helyzetükben a föld megmentésének, az állatok kihalásának és a föld klímaváltozásának megakadályozását, vagyis a zöld projektet kínálták fel, amit a tudományos szocializmushoz hasonlóan a tudomány eredményeire alapoztak. Másik mentőötletük a nemi identitások fluidnak hazudása, a nemi kisebbségek ügyének vállalása lett. Persze ezt is tudományos alapokon. Pótideológia, póttöltet, pótkává...

A MARXISTA ZOMBI

Az európai kommunista rendszerek kimúlása után a marxizmus zombikísértete meghódította a nyugati világot. A transzatlanti térségben az akadémiai, egyetemi és a média világában monopolhelyzetbe került a marxista, maoista, trockista balliberális elit, és rögvest hozzá is látott az amerikai és nyugat-európai társadalmak teljes behódoltatásához. Átvették a kommunisták módszereit, azzal a változtatással, hogy az osztályellenségek, illetve ellenforradalmárok helyébe a rasszista fehéreket, azon belül is a fehér férfiakat állították. Céljuk ugyanaz volt, ami Maónak az 1966–76 közötti Nagy Kínai Proletár Kulturális Forradalommal. Lerombolni a velejéig romlott, korrupt, rasszista nyugati társadalmakat. Egy végső harc keretében kifordítani a sarkából a földet, hogy elpusztítsák a fennálló társadalmi rendet. *Cancel*kultúrájukkal és *woke*-mozgalmukkal elődjeikhez hasonlóan értéktelennek nyilvánították a múltat, szobrokat döntöttek le, könyveket, műalkotásokat tiltottak be. Hogy üres lappal indulhassanak, hogy helyet csináljanak az új, tiszta, romlatlan világnak. A kínai kulturális forradalom Kína háromezer éves kultúráját ítélte halálra, az amerikai *woke* egy több mint kétezer évestradíciónak üzent hadat.

A diákokból marxista-maoista forradalmárokat neveltek. Ezt támasztotta alá az iskolai tananyag teljes átpolitizálása. Az USA-ban azt tanították, hogy az USA bűnös, rasszista állam. A fehérek rasszisták, kultúrájuk értéktelen. Aki tiltakozott, azt kiközösítették. Ellehetetlenítették az iskolákban, a munkahelyeken, sőt a családokon belül is, és a közösségi médiával virtuálisan le is gyilkoltatták. A gyermekeket, ahogy egykor a kommunisták, szembefordították rasszistának és kizsákmányolónak bélyegzett szüleikkel. A DEI (*Diversity, Equity, Inclusion*, vagyis sokszínűség, esélyegyenlőség, befogadás), ez új szentháromság nevében átnevelő programokat indítottak, amik behálózták az állami

intézményeket, de a magáncégeket is. Mindezt megfejlte a nemi identitás elleni támadás: az LMBTQ- és transznyomulás. Kétségbe vonták, és tudományos alapon tagadták, hogy két nem létezik. Azt kellett szajkózni, hogy a nemi identitás fluid. Az ún. LMBTQ-közösség tagjait, különösen a transzneműeket mindenhol, mindenben előnyben kellett részesíteni. Ami ellentmondott a meritokrácia teljesítményközpontúságának. Megindult a kiskorúak ipari méretű nemi átalakítása. Pszichiátert, hormonkezelést, sőt nemi átalakítást biztosítottak a számukra, szülői beleegyezés nélkül, sokszor annak ellenére.¹ Lehetetlené, vagyis tilossá vált a „nő” definiálása, és kötelező volt hitet tenni amellett, hogy a férfiak szülhetnek, és persze szoptatni is tudnak. Tamponokat helyeztek el a férfívécékben. Ezeknek a nyilvánvaló valótlanágoknak az elfogadtatásával cinkossá és bűnrészessé tettek mindenkit, aki arra kényszerült, hogy beálljon a sorba. Egymás ellen fordították az embereket, besúgót, spiclit csináltak belőlük. Ezt egészítették ki a megosztással, az indoktrinációval, a csalással, a megfélemlítéssel, a tiltással, az aláással, a kényszerítéssel, az erőszakkal. A diákokat marxistává, pontosabban a szociális igazságosság harcosaivá (*social justice warrior*) nevelve arra képezték ki, hogy megvessék a nyugati értékeket, intézményeket. Faltörő kosokként, eszközként használták fel őket arra, hogy romboljanak, hogy aláássák a szabadságjogokat, és hogy előkészítsék a talajt a totális kommunista diktatúrára.

Mindez a szocializmusban edződött térségünk számára nem volt ismeretlen. A kommunisták ugyanezt a gerinctörő módszert alkalmazták a társadalom behódoltatására.

A GYÁVASÁG

A 2020-tól hivatalba lépő Biden vezette (?) demokrata kormányzat az USA hivatalos politikájává tette a *woke*- és transzprogresszivizmust, és világszerte demokráciaexportjuk kötelező részeként terjesztette. A lakosság *woke*-ká kényszerítésében odáig mentek, hogy az iskolákban tiltakozó szülőket a szövetségi kormány belföldi terroristákká nyilvánította.²

2020 és 2024 között az expanzív, demokráciaexportot hirdető amerikai liberalizmus nemcsak támogatta az LMBTQ-, transz- és *cancel*kultúrát, a szabályozatlan migrációt és a zöld átállás politikáját, de hatalmi gépezetének és kiterjedt fedőszervezeteinek segítségével mindenhol az őket kiszolgáló progresszíveket igyekezett hatalomra juttatni. Ennek a demokráciaexportnak becézett erőszakos amerikanizálásnak a kérlelhetetlen nyomulása, alternatíva nélkülivé merevedése érzelmi elhidegülést eredményezett az USA-tól és a zsoldjukban állóktól. A progresszívek amerikai liberalizmusa aláasta a nyugati világ belső rendjét. A társadalmakat összekötő kapcsok meglazultak, hagyományos erkölcsi rendjük szétzilálódott. Tekintélyeik helyébe a perccelberek, influencers, sztárocskák léptek, akik szavatossági ideje igencsak szűkre szabott. Mindennek következtében általánossá vált a bizalomvesztés, sőt morális pánik lett úrrá a köreikben, ami frusztráltta és egyre agresszívabbá tette őket.³

Mi okozza a nyugati demokráciák apátiáját, védekezőképességének hiányát? Mi a magyarázata annak, hogy a 20. század ideológiai zsákutcái után újra

demokráciaexportnak
nevezett erőszakos
amerikanizálás »»

1 Landon Hughes, az egyik fő szakértő szerint „csak” ezer amerikai kiskorú kapott *gender*módosító orvosi kezelést 2018–22 között, vagyis szerinte ez nem olyan nagy szám. Lásd bővebben: Victoria SMITH: *New study minimises harm of youth gender transitions*. unherd.com, 2025. január 9.

2 A mára a megszűnés szélére került BLM(Black Lives Matters)-mozgalmat egy drogos fekete, George Floyd 2020. május 25-i minneapolis halála miatti balhé hívta életre. Floyd halálát mai tudásunk szerint – az akkori állításokkal és a híradásokkal ellentétben – nem az öt lefogó fehér rendőr okozta, hanem az a tetemes drogmennyiség, amit a szervezetében találtak. De ürügynek pont megfelelt ahhoz, hogy Amerika-szerte példátlan rendőrségellenes hadjáratot indíthassanak. Több helyen megkurtították a rendőrség költségvetését, feloszlatták egyes szervezeteit. A rendőrökből bűnözőket csináltak, a bűnözőket áldozatoknak állították be. A bűncselekmények száma Egyesült Államok-szerte az egekbe szökött. Jól szervezett felkelések törtek ki, gyújtogatással, fosztogatással. Seattle-ben hatóságmentes zónát alakítottak ki. Káosz, erőszak, rendtelenség uralta el az USA nagyvárosait, oktatási intézményeit.

3 David BROMWICH: *Reflections on the New Encampment Culture*. persuasion.com, 2024. szeptember 20.

ilyen könnyen megadták magukat a progresszívizmusnak: a régi-új marxizmusnak, a zöld és a *genderideológiának*, az amerikai liberalizmusnak?

Mi magyarok a diktatúrák szorításába kényszerítettekkel együtt újra és újra fellázdunk az idegen elnyomás és az agyzsibbasztó náci és kommunista ideológia ellen. Pedig ez akkor egyenesen életveszélyes volt. A totális diktatúrákat működtetők nem sokat teketóriáztak, ha a hatalmuk forgott kockán. Kivégzéssel, hosszú börtönbüntetéssel, kényszermunkatáborral torolták meg a lázadást. Ennek ellenére ellenszegültünk. Mert bátrak voltunk. De miért vált a Nyugat ilyen gyávává? Mikor történt ez vele? Miért nem védi meg azt, ami az övé? Legyen szó az identitásáról, a szokásairól, a kultúrájáról, a nyelvről, a hazájáról. Nem áll ellen a rázúduló migrációnak, sőt élcsapatai még támogatják is az új hódítókat, akiknek átengedi közttereit, városait, kiszolgáltatja nekik lányait, fiait, gyermekeit. Gyáván visszahúzódik, és bárgyú vigyorral tűr. A nyugat-európaiak az USA-nak sem mernek ellentmondani, nem merik a saját érdekeiket megfogalmazni, és nem merészelnek azokért kiállni. Lehet, hogy azért, mert a nyugati kultúra a múlt század '70-es éveitől kezdve áldozati kultúrává alakult át, amiben a gyávaság nem szégyenletes többé? (Szolzenyicin már 1977-ben megállapította, hogy a Nyugat elgyávult.)

Az európai elit gyáván tűrte, sőt tapsolt is, amikor az USA demokrata vezetése a Biden családi maffia üzleti érdekei miatt szembefordította Európát Oroszországgal, elvágta energiaellátását és kereskedelmét tőle. Úgy csinált, mintha nem venné észre, hogy Ukrajna támogatásával az amerikaiak anyagiilag lerabolták az európai gazdaságokat, fegyverarzenáljukat átadták velük az ukránoknak, amivel végképp védekezésre képtelenné váltak. Nem lázadtak akkor sem, amikor kiderült, hogy az ukránokból az USA olyan amerikai gyarmatot csinált, aminek a működési költségeit Európa állja, és akik minden bizonnyal magukra maradnak majd az állig felfegyverzett bosszúszomjas ukrán zsoldosokkal szemben. Nyugat-Európa ahhoz is gyáva, hogy kimondja: *Ukrajna és vele Európa ezt a 2022 óta húzóódó háborút elvesztette*. Még mindig tagadja a nyilvánvalót, vagyis hogy az orosz–ukrán háborúban az ukránok és az európaiak egyaránt az amerikaiak proxyjai.

A HUMÁN FAKTOR

A 21. század első évtizedeinek amerikai típusú liberális demokráciái szemérmetlen személyi kultuszokat építettek ki közepesnél is gyengébb vezetőik köré, akiknek egyetlen feladatuk volt az, hogy ússzanak az árral, és bármi áron, de tartóztassák fel a jövőt. Trudeau, Merkel, Obama, Macron, sőt egy ideig Biden köré anélkül fontak babérkoszorút, hogy egyikük sem mutatott fel valós politikai teljesítményt, egyiküknek a nevéhez sem fűződik komoly, a jövőt megalapozó reform.⁴ Sőt a változást, a változtatást követelőket elitjeik rutinosan kitolták a jobboldalra, akik radikális megújulást követeltek, azokból szélső-jobboldalit, radikális jobboldalit csináltak. Jobboldalinak, ne adj' Isten, szélső-jobboldalinak lenni a progresszió uralta világban maga a skarlátbetű, a szégyenbélyeg, ami semmilyen bizonyítást, magyarázatot nem igényel, de diszkreditál.

A baloldal ennek következtében politikailag és intellektuálisan is egybeforrt a múlttal, a lejárt lemezzel. Kiüresedett, és megújulásképtelenné vált. Egyetlen innovációjuk a zöldpolitika fősodorrá tétele volt. Ezzel azért tudtak olyan könnyen azonosulni, mert a zöld átállásra kényszerítés a régi, jól ismert utópikus társadalommérnökösködés sorába illeszkedik. Végül is nem volt más, mint a szocializmus tervutasításos gazdasági harakirijének színesre festett változata. *Genderpolitikájuk*, ami a transz- és egyéb identitáspolitika erőltetését eredményezte, a kommunista jövő teljes egyformaságot hazudó ígéretével csengett egybe. Balos értelmiséginek kellett lenni ahhoz, hogy ezekért az eszeveszett baromságokért valaki lelkesedni tudjon. Vagy Oscar Wilde nyomán: sokáig kell ahhoz egyetemre járni, hogy valaki ennyire hiszékeny és hülye legyen.

4 Vö. Aris ROUSSINOS: *Liberalism won't survive*. unherd.com, 2025. január 4.

A baloldal a határok eltörlésével és a korlátlan bevándoroltatási politika erőltetésével végképp csődöt mondott. Csőlátásuk még mindig gátolja őket abban, hogy felfogják: a migrációval lábon lötték magukat. Céljuk az volt, hogy fehér, európai, keresztény kultúráikból mesterségesen multikulturális és multietnikus, elnemzetietlenített társadalmakat csináljanak. Ennek pont az ellenkezőjét érték el: amellet, hogy maguk ellen hergelték a választókat, felerősítették a nemzeti, kulturális és a hagyományos értékek melletti kiállásukat. Társadalmaik fellázadtak ellenük, és kinyilvánították, hogy torkig vannak velük.⁵ Olyan vezetőket akarnak, akik a valóság talaján állnak, és nem ellenük, hanem értük munkálkodnak. Erről szólt Donald Trump elsőprő győzelme a 2024-es amerikai elnökválasztáson.

Hazai győzelem –

Magyar honvéd kitűzi a nemzeti lobogót a Felszabadulási emlékmű (Kisfaludi Strobl Zsigmond, 1947) szovjet katonát ábrázoló mellékalakjának ledöntése után ott maradt csizmához, 1956 októberében (Fortepan / Nagy Gyula)

⁵ Franciaország kormányozhatatlanságát Macron elnök előrehozott választással akarta megoldani. Nem sikerült, patthelyzet alakult ki, aminek feloldására nincs sok esély. Németország előrehozott választásokat rendez, keleti tartományai kormányozhatatlanok. Nagy-Britanniában a nemrég meggyőző többséggel megválasztott munkáspárt pár hónap elteltével bukásra áll. Ausztriában kormányalakítási nehézségek miatt hónapok óta nincs kormány. Ahogy Belgiumban sincs, csak az ott immár maga a normalitás. Romániában érvénytelenítették az elnökválasztást, a grúz választások eredményét az Európai Unió megkérdőjelezi, pedig Grúzia nem is uniós ország. Ugyanez a helyzet Belorusszal is.

ÚJ SZÁZAD

Ma már jól látszik, hogy a marxisták társadalomátalakító kísérletei a Nyugat ellenállóképességét alaposan próbára tették. Kelet-Európával közel félszáz éven keresztül próbálkozott a kommunista élcsapat – a nyugatiaknak eddig két és fél évtizedük ment rá a marxista balliberális-zöld elit projektjeire. Ha érdekelt volna őket, hogy milyen tapasztalatot gyűjtöttünk mi az utópiák világába szorítva, talán elment volna a kedvük a tökéletes társadalom déli-bábjának kergetésétől. Nem álltak volna be olyan lelkesen a hegemonná vált USA tűzzel-vassal, pontosabban bombákkal és rakétákkal terjesztett amerikanizmus mögé, amit a demokrácia, a jogállam, a „fékek és ellensúlyok”, illetve a „szabályokon alapuló nemzetközi rend” fedősztorijával próbált leplezni. Rádöbbsentek volna, hogy nincs másról szó, mint az amerikai játékszabályok-

Amerikai álmom – Uncle Sam világhatalmi terveinek szatirikus ábrázolása 1895-ben (Library of Congress / Wikimedia Commons)

hoz való résmentes igazodásról. Ami szintén merő utópizmus, mert a világ túlnyomó része nem hajlandó behódolni az amerikanizmusnak.

Az USA progresszív elitje által vallott liberalizmus még a 20. századból eredezteti magát, a 20. századi világháborúkkal, illetve totalitarizmusokkal szemben aratott győzelmeivel legitimálja magát. De a fasiszmus, a náciizmus és a kommunizmus ellen folytatott 21. századi árnyékboksolások mind abból a téves feltételezésből indulnak ki, mintha ezek a fantomok még mindig meghatározóak lennének, még mindig elrettentő erővel bírnának.

Mintha 2024-ben a nácizás vagy a hitlerezés még bárkit érdekelne, eltántorítana vagy elriasztana. Míg az amerikai demokraták balliberális elitje és haladó nyugat-európai szövetségesei a múlt árnyaival birkóztak, nem vették észre, hogy végérvényesen beleragadtak a múltba, anakronisztikussá, vagyis érdektelenné váltak.

Új hajnal –
Napfelkelte a Petőfi
(akkor Horthy Miklós)
híd mögött, 1942
(Fortepan)

» az ideológiák elsőbbségét tagadó évszázad következik

Most, az eddig megkímélt Nyugat-Európa is megél majd egy nagy összeomlást. Mégpedig az Európai Unió összeomlását. A geopolitika kíméletlen valósága romba dönti az Európai Uniót, aminek immunrendszerét végzetesen legyengítette a saját ideológiája, mert leépítette vele védelmi képességét, felszámoltatta vele védelmi iparát, és ezzel védtelenné tette. És miután közös identitása, közös céljai és közös ügyei sincsenek, nem szól semmi a fennmaradása mellett. Mert az EU csak az eurokrata bürokraták fantáziájában működő, tekintélyes birodalom, aminek szava van a világpolitikában. A valóságban önérdékű nemzetállamok laza szövetsége. Gazdasági teljesítőképessége romokban, érdekérvényesítő képessége szintén. Az sem szolgálja a szervezet túlélési esélyeit, hogy vezetői egytől egyig képesség és bátorság nélküli percemberek, akiknek a nevét senki nem jegyzi meg, mert nincs miért. Illúzió lenne tőlük elvárni, hogy Európa érdekeit figyelembe véve tárgyalják újra a transzatlanti viszonyt, döntsenek az oroszokkal, a kínaiakkal, az indiaiakkal stb. való kapcsolatok milyenségéről. Hiszen még az európai érdek felismeréséig és beazonosításáig sem jutottak el.

A 20. század nagy ideológiái közül a balliberális tartotta magát a legtovább. Utolsóként fújt ki. A klasszikus liberális értékeken kívül, amikhez végül hűtlen lett, nem hagy maga után semmit, ami megőrzésre érdemes lenne. Hagyta, hogy eluralkodjon rajta a hatalmasra duzzasztott állami bürokrácia, ami egyre diktatórikusabbá és végül szabadságellenesebbé tette. Csoda, hogy támogatás híján részvétnyilvánítás nélkül múlik ki? A hitét és önbizalmát veszített gyáva nyugat-európai elitpótlók öngyilkos üzemmódban vannak. Rettegve várják sorsuk beteljesedését, amiről vagy a fojtogató és késelő muszlim hódítók, vagy a klímakatasztrófa gondoskodik majd.

Talán most az ideológiák elsőbbségét tagadó évszázad következik. Elsősorban azért, mert amíg a Nyugat magát univerzálisnak tekintette, addig nagy átfogó ideológiákkal, üzenetekkel és az ezekre építő tanításokkal igazolta terjeszkedését. Lehet, hogy végre beletörődik partikulárisvá válásába, és belátja, hogy nincs szüksége többé nagy és megváltó világmagyarázatra. Bízunk benne, hogy visszatér a kereszténységhez, aminek üzenete univerzális és időtlen. ■